

தாவீது தேவனுக்கு நன்றியுள்ளவராய் இருந்தார்

DAVID'S GRATITUDE TO GOD

2 சாமுயேல் 22:40-51

"கர்த்தர் என் கன்மலையும், என் கோட்டையும், என் இரட்சகருமானவர்."

- 2 சாமுயேல் 22:2

சாமுயேல் தீர்க்கத்தரிசி மூலம் அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டது முதற்கொண்டும், இதற்கு முன்பும் தனக்குத் தேவன் செய்துள்ள நன்மைகளுக்காகவும், அன்புடன்கூடிய ஏற்பாடுகளுக்காகவும், தேவனுக்கு நன்றியும், துதியும் தாவீது ஏறெடுக்கும் அவரது பாடல்களில் ஒன்றாக இந்த முழு அதிகாரமும் காணப்படுகின்றது. இது இவரது இன்னொரு சங்கீதத்தின் வார்த்தைகளை நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றது; "நீதிமான்களே, கர்த்தருக்குள் களிகூருங்கள்; துதி செய்வது செம்மையானவர்களுக்குத் தகும்" (சங்கீதம் 33:1). உண்மைதான் தாவீது மற்றும் தீர்க்கத்தரிசிகள் மற்றும் அப்போஸ்தலர்கள் ஆகியோரின் எழுத்துகள், தேவனுக்குத் துதியையும், நன்றியையும் ஊக்கமாய்ச் சாற்றும் வார்த்தைகளினால் நிறைந்துள்ளது. இவர்கள் அன்போடும், நன்றியோடும் அவரது இரக்கங்கள் அனைத்தையும் மீண்டுமாக எண்ணிப்பார்த்து, கர்த்தரைத் துதிப்பதோடு மாத்திரமல்லாமல், மனுபுத்திரர் யாவரும், சுவாசமுள்ள யாவும், உயிரற்ற இயற்கையும் கூடத் தேவனுடைய பரிசுத்த நாமத்தைப் புகழவும், அவருடைய நாமத்தை மேம்படுத்திக் கூறவும், பரிசுத்த ஊக்கத்துடனும், நாவன்மையான பேச்சாற்றலுடனும் அழைப்புவிடுக்கின்றனர். ஆராதிப்பவர்களும் அவரைத் துதிக்க வருகையில், அவர்கள் மனித கண்டுபிடிப்புகளாகிய அனைத்துக் கீதவாத்தியங்களுடன் வரும்படியாகக் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளனர்; நன்றியுடன்கூடிய பயபக்தியுடன், "அவருடைய மகிமை பொருந்திய நாமத்துக்கு என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்திரமுண்டாவதாக; பூமி முழுவதும் அவருடைய மகிமையால் நிறைந்திருப்பதாக. ஆமென், ஆமென்" என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. சங்கீதம் 72:19; சங்கீதம் 33:2,3; 50:1-6; 72:19; யாத்திராகமம் 15:1-21 வரையிலான வசனங்களையும் பார்க்கவும்.

இப்படியாக வேதவாக்கியங்கள் மூலம் ஒட்டுமொத்த மனுக்குலமும் துதிப்பதற்கும், ஆராதிப்பதற்கும் ஸ்தோத்திரிப்பதற்கும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று நாம் பார்த்த பிற்பாடு, துதியின் ஆவிக்கும், கிறிஸ்தவ குணலட்சணத்துக்கும் அல்லது தேவபக்தியுள்ள குணலட்சணத்துக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்பைப் பார்க்க வழிநடத்தப்படுகின்றோம். "துதிசெய்வது செம்மையானவர்களுக்குத் தகும்" என்று தாவீது கூறியுள்ளார். ஆனால் ஏன் இப்படிக் கூறியுள்ளார்? ஏனெனில், தேவனுடைய சாயலைப் பெற்றிருக்கும் ஆத்துமாவில், தேவனால் நடப்பட்ட உணர்வுகளில் ஒன்று அன்புடன்கூடிய நன்றியுணர்வாகும்; இன்னுமாக இது வளர்த்தி, விருத்தி செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகவும் உள்ளது. அறிவுள்ள ஜீவியினிடத்திலுள்ள இந்த அம்சமே, திவ்விய நன்மைகளுக்கும், கருணைக்கும் மறுமொழி கொடுக்கும் விதத்தில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது; மனுஷனிடத்திலுள்ள இந்தக் குணத்தின் அம்சமே, தேவனுடன் உறவினையும், ஐக்கியத்தினையும் கொண்டிருப்பதைச் சாத்தியமானதாகக் கின்றது. ஒருவேளை தேவன் செய்துள்ள நன்மைகள், நம்மில் நன்றியுணர்வின் புலன்களை விழித்தெழுப்பப் பண்ணவில்லையெனில்... ஒருவேளை

இவ்வுணர்வுகள் விஷயத்தில் நாம் முற்றிலும் மரித்தவர்களாய்க் காணப்படுகின்றோமெனில், நமக்கு நன்மைசெய்வதிலும் தேவன் பிரியம்கொள்ளமாட்டார்; அப்படியானால் அவர் நம்மேல் அன்புவைப்பதற்கு, நம்மில் எதுவும் இராது; இன்னுமாக அவரது நன்மைகளும், கிருபைகளும், எதுவுமே நம்மில் அன்பைத் தட்டியெழுப்பாது. ஆனால் நாம் தேவனுடைய சந்தோஷத்திற்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால் (வெளிப்படுத்தல் 4:11), தேவன் தம் அறிவுள்ள சிருஷ்டிக்கு (நன்றியுணர்வு என்ற) இந்தக் குணத்தின் அம்சத்தினை அருளியுள்ளார்; இந்த அம்சமானது அவரது நன்மைகளுக்கு மறுமொழி கொடுக்கின்றபடியால், இது அவரோடு ஜீவனுள்ள மற்றும் மகிழ்ச்சியான ஐக்கியத்தினை உருவாக்குகின்றது; இப்படியான ஐக்கியம் என்பது மனித வாழ்க்கையின் பிரதான இலக்காகக் காணப்படுகின்றது; இதுவே சிருஷ்டியின் விஷயத்திலும், சிருஷ்டிகரின் விஷயத்திலும் பிரதான விருப்பமாகக் காணப்படுகின்றது. (சங்கீதம் 16:11; நீதிமொழிகள் 11:20; 15:8)

களிகூருதலும், துதியின் ஆவியும், திவ்விய ஒழுங்கில் பிரிக்க முடியாதளவுக்கு ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப்பிணைந்துக் காணப்படுகின்றது; ஆகையாலே இவைகளை இணைத்து தாவீது, "நீதிமான்களே, கர்த்தருக்குள் களிகூருங்கள்; துதிசெய்வது செம்மையானவர்களுக்குத் தகும்" என்று கூறியுள்ளார் (சங்கீதம் 33:1); இப்படியாக இரண்டையும் கிட்டத்தட்ட ஒரே பொருளுடையவைகளாக ஆக்குகின்றார். இந்தக் கொள்கையினை விவரிக்க, நாய் மற்றும் பன்றியின் உதாரணத்தினை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவைகள் இரண்டுமே தேவனுடைய மனதின் சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்படாததினால், இவைகள் இரண்டினாலும் திவ்விய நன்மைகளை உணர்ந்துகொள்ள முடியாது; ஆகையால் இவைகளால் தேவனைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளவோ அல்லது சிந்திக்கவோ முற்றிலும் முடியாது. இந்த நாய் மற்றும் பன்றியினால் எந்தவிதத்திலாகிலும் அறிய முடிகின்ற ஓர் உயர்ந்த ஜீவியாக மனிதன் இருக்கின்றான்; இதற்கு முதல் காரணம், இவைகளுக்கு மனிதனைக் கண்களினால் பார்க்க முடிகின்றது மற்றும் தொட்டுணர முடிகின்றது; இரண்டாவது காரணம், இவைகளின் சில புலன்கள் மிகவும் தாழ்ந்த மட்டத்தின் புலன்களாகவும், மிகவும் குறுகிய வட்டத்தில் செயல்படுத்தப்படுபவைகளாகவும் இருந்தாலும், இந்தப் புலன்கள் மனிதனிடம் காணப்படும் சில புலன்களுக்கு ஒத்திருக்கின்றது. நாயானது அதனிடத்தில் கொஞ்சம் நன்றியுணர்வினைப் பெற்றிருக்கின்றது; நாய்க்கு உணவுகொடுத்து, அதைக் கொஞ்சிப்பாருங்கள், அது நன்றியினையும், பாசத்தையும் வெளிப்படுத்தும் அறிகுறிகளைக் காண்பிக்கும்; இன்னுமாக அதன் நன்றியுணர்வை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்த விரும்பும். நாய் அதன் வாலை ஆட்டும்; உங்கள் முகத்தைப் பாசத்தோடு பார்க்கும்; [R2031 : page 211] உங்கள் கைகளை நக்கிக்கொடுக்கும்; அதன் தலையை வைத்து உங்களிடத்தில் கொஞ்சும்; உங்களுக்காக என்ன செய்யலாம் என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் பன்றியோ நன்றியுணர்வை இப்படி வெளிப்படுத்திக்காட்டாது; தனக்குக் கிடைக்கும் உணவையெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளும்; நன்றியை வெளிப்படுத்தும் ஒரு பார்வையைக்கூடக் கொடுக்காது; அதன் கண்கள் எப்போதும் கீழேயே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்; அதன் மூக்கு தரையில் உணவிற்காகத் தொடர்ந்து தேடிக்கொண்டிருக்கும்; உறுமல் சத்தமாகிய ஒரே ஒரு சத்தத்தை மாத்திரம் அது கொடுக்கும். ஆகையால் ஒரு பன்றியினால் மனுஷனில் எந்தச் சந்தோஷத்தையும் அடையமுடியாது; அதேபோல் மனுஷனாலும் பன்றியில் எந்தச் சந்தோஷத்தையும் அடைய முடியாது. மனிதனுக்கும், பன்றிக்கும் இடையில் எவ்விதமான ஐக்கியத்தின் பந்தமும் இருக்காது; பன்றி வெட்டப்படுவதற்கும், சந்தையில் விற்கப்படுவதற்குப் பொருத்தமான அளவில் வளருவது வரையிலும்தான், மனுஷன் அதை

உயிரோடு விட்டுவைத்திருப்பான். ஆனால் நாய்க்கும் அதன் எஜமானுக்கும் இடையில் கவனிக்கும்போது, வலுவான நட்பு காணப்படும்; மேலும் இது விருத்திப்பண்ணப்படும்போது, அது இருவருக்குமே மகிழ்ச்சியைக் கொண்டுவரும்; சந்தையில் அந்த நாயின் விலை என்னவாகக் காணப்பட்டாலும் இதைப் பொருட்படுத்தாமல், இருவரும் வாழ்நாள் முழுவதும் நண்பர்களாகக் காணப்படுவார்கள்.

ஆகையால் துதித்தலின் ஆவியினையும், ஸ்தோத்திரபலியின் ஆவியினையும், தேவனுடைய நன்மைகள் அனைத்திற்கும் அன்போடு நன்றி ஏற்றெடுக்கும் தன்மையினையும் வளர்த்து விருத்தியாக்குவதிலேயே, சந்தோஷமான ஜீவியத்தைப் பெற்றிருப்பதற்குரிய கிறிஸ்தவனின் இரகசியம் காணப்படுகின்றது என்பது தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. மேலும் இத்தகைய ஆவியை வளர்த்த வேண்டுமானால், நாம் எப்போதும் அவரது இரக்கம் மற்றும் கிருபையின் செய்கைகளை நினைவுகூர்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; இன்னுமாக அவரது நன்மைகள் யாவையும் நாம் எப்படி நினைவுகூர்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்று நம்முடைய ஜெபத்தில், நாம் அவரிடம் அடிக்கடி கூறவேண்டும்; இன்னுமாக ஒவ்வொரு முறையும் அவரது அன்பையும், பராமரிப்பையும் அடையாளம் காணும்போது, அது எவ்வாறு விசுவாசத்தினை ஆழமாய் வேர்விடச் செய்கின்றது என்றும், அவர் கூடவே இருப்பதையும், அவரது தயவையும் இன்னும் அதிகம் முழுமையாய் உணர்ந்துகொள்ளச் செய்கின்றது என்றும் நம்முடைய ஜெபத்தில் நாம் அவரிடம் அடிக்கடி கூறவேண்டும்; இன்னுமாக இத்தகைய அனுபவங்கள் வாயிலாக எப்படி நமது அன்பும், சந்தோஷமும் அதிகமதிகமாய்ப் பெருகுகின்றது என்றும் நம்முடைய ஜெபத்தில் நாம் அவரிடம் தெரிவிக்கவேண்டும். அவர் நம்மை முதலாவது அன்புகூர்ந்தபடியால், நாம் அவரை அன்புகூருகின்றோம்; மேலும் அவரது அன்பிற்கான ஏதோ சில புது அடையாளங்களை நாம் பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும், ஒருவேளை நாம் உண்மையில் நன்றியுணர்வுள்ள இருதயங்களைப் பெற்றிருப்போமானால், நமது அன்பு அதிகமதிகமாய் வெளிக்கொணரப்படும்; மேலும் நாம் தேவனில் களிகூர உதவப்படுவோம்; அவருடைய சமூகத்தில் பரிபூரண ஆனந்தம் காணப்படுகின்றது. இதற்காகவே "கேளுங்கள், அப்பொழுது உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாய் இருக்கும்படி பெற்றுக்கொள்வீர்கள்" என்று கூறி, தேவனுடைய தயவுகளுக்கான பெரிதான விண்ணப்பங்களுடன், நாம் ஜெபத்தில் அடிக்கடி தேவனிடம் வரும்படியாக, நமது கர்த்தர் ஊக்குவிக்கின்றார். (யோவான் 16:24)

தங்களுக்குக் கர்த்தர் செய்துள்ளவைகளை நினைத்துப்பார்ப்பதன் மூலமும், திரும்பத்திரும்ப எண்ணிப்பார்ப்பதன் மூலமும், இஸ்ரவேலர்களில் இந்தத் துதித்தலின் ஆவி விதைத்து, வளர்க்கப்பட்டுள்ளது என்று நாம் கவனிக்கின்றோம். "நான் உன்னை நினையாமலும், எருசலேமை என் முக்கியமான மகிழ்ச்சியிலும் அதிகமாக எண்ணாமல்போனால், என் நாவு என் மேல் வாயோடு ஒட்டிக்கொள்வதாக" என்று தாவீது கூறுகின்றார் (சங்கீதம் 137: 6). (யாத்திராகமம் 15:1-21; உபாகமம் 7: 17-18; 8:2; 15:15; 32:7; 1 நாளாகமம் 16:12; சங்கீதம் 20:7; 63:5-7; 143:5-6; 77:10-12-ஆம் வசனங்களையும் பார்க்கவும்).

இப்படியே கிறிஸ்தவனும், கர்த்தருடைய கிரியைகளையும், அதிலும் விசேஷமாகக் கர்த்தருடைய வழிநடத்துதல் பற்றின தனிப்பட்ட அனுபவங்களையும், ஆபத்துக்கள் மற்றும் கண்ணிகள் மற்றும் எதிராளியானவனின் தந்திரங்களில் பாதுகாப்பும், விடுதலையும் கொடுக்கப்பட்டதையும் தொடர்ந்து மனதில் நினைவுபடுத்திப்பார்க்க வேண்டும். இவைகளை நமது மனதில் நிறுத்திக்கொண்டு, இவைகளைத் தியானித்துக் காணப்படுவோமானால், தேவன் மற்றும் அவரது நன்மைகள் பற்றின நம்முடைய உணர்ந்துகொள்ளுதலானது வளரும்; அன்பு மற்றும் துதித்தலின் ஆவி இருதயத்தில்

ஆக்கிரமித்துக் காணப்படும்; இப்படியாக நாம் எப்போதும் கர்த்தரில் களிகூரவும், எல்லாவற்றிலும் நன்றி ஏறெடுக்கவும் உதவப்படுவோம். இப்படியாக ஆத்துமா தேவனுக்காகப் பசிதாகம் கொள்கின்றது; இன்னுமாகத் தேவன் மாத்திரமே நமது இருதயத்தின் திருப்தியாய் இருக்கின்றார் என்று உணரச்செய்து, அதிகமதிகமாய் அவரது பரிபூரணத்தை வாஞ்சிக்க செய்யும். ஆகையாலே சங்கீதக்காரன் நம்முடைய ஜெபங்கள், "மானானது நீரோடைகளை வாஞ்சித்துக் கதறுவதுபோல, தேவனே என் ஆத்துமா உம்மை வாஞ்சித்துக் கதறுகிறது" என்பதாகக் காணப்படும்படிக்கு அறிவுரை வழங்குகின்றார். (சங்கீதம் 42:1)

பிரதிபலனாக அன்புடன் கூடிய இரக்கத்தினையும், தயாளகுணத்தினையும் உண்டுபண்ணுகின்ற நன்றியறிதல் மற்றும் துதித்தல் பற்றிய இதே கொள்கையானது, மனித நட்பையும், ஐக்கியத்தினையும் வெற்றிகரமானதாகவும், சந்தோஷகரமானதாகவும் ஆக்குகின்றது. நாம் ஒருவரோடு ஒருவர் சம்பாஷிக்கையில், நாம் காண்பிக்கும் அன்பானது, எவ்விதமான நன்றியுணர்வினையும் தட்டியெழுப்ப வில்லையெனில், எவ்விதமான அங்கீகரிப்பையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையெனில், ஆனால் அன்பை மட்டும் நாம் தொடர்ந்து காட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி எதிர்பார்க்கப்படுகின்றதானால், ஐக்கியம் என்ற ஒன்று ஏற்படுவதில்லை. உண்மைதான், இப்படியாக நடந்துகொள்பவர்களிடம் கிறிஸ்தவர்களென நாம் அன்பையும், தயாளத்தையும் குறைக்கமாட்டோம்; ஏனெனில் நாம் நம்முடைய பரம பிதாவைப்போன்று, [R2032 : page 211] நன்றியற்றவர்கள் மீதும், நன்றியுள்ளவர்கள் மீதும் அன்புபாராட்ட வேண்டும் (மத்தேயு 5:44-48); எனினும் இந்த அன்பானது ஒருவரிடத்தில் நன்றியறிதலை/உணர்ந்துகொள்ளுதலை மற்றும் அன்பைத் தட்டியெழுப்பவில்லையெனில், ஐக்கியம் ஏற்படுவது என்பது சாத்தியமற்ற காரியமாக இருக்கும்.

தாவீது தனது சத்துருக்கள்மீது அடைந்த வெற்றிகளுக்காக ஸ்தோத்தரிக்கையில், அந்தச் சத்துருக்கள் கர்த்தர் மற்றும் அவரது ஜனங்களின் சத்துருக்களாக இருக்கின்றனர் என்றும், இவர்களை ஜெயிப்பதற்குத் தாவீது தேவனால் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளார் என்றும் நாம் கவனிக்கின்றோம். இந்த யுத்தங்களை, இவர் தேவன் அருளின பெலத்தில் மேற்கொண்டபடியால், இந்த வெற்றிகள், தனது இரட்சிப்பின் கன்மலையான தேவனுக்கே உரியவைகள் என்று சரியாய்க் காரணம் காட்டுகின்றார். இந்த வார்த்தைகள், எதிர்காலத்தின் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்படும்போது, இவைகள் கிறிஸ்துவினுடைய வெற்றிகள் குறித்த தீர்க்கத்தரிசனங்களாகவும் இருக்கின்றன; கிறிஸ்துவுக்குத் தாவீது நிழலாகக் காணப்படுகின்றார்; மேலும் கிறிஸ்துவுக்கு யேகோவா தேவன், அவரது சத்துருக்கள் அனைவரின்மீதும் - அதாவது தேவனுடைய சத்துருக்கள் அனைவரின்மீதும், சத்தியம் மற்றும் நீதியின் சத்துருக்கள் அனைவரின்மீதும் முற்றும் முழுமையான பிரம்மாண்டமான வெற்றியினை அருளுவார். இவ்வசனப்பகுதியில் இடம்பெறும் ஸ்தோத்திரம் செலுத்துதல்களானது, கிறிஸ்துவினுடைய வெற்றிகளுக்கு உரியது எனும் விரிவான கோணத்தில் பார்க்கப்படும்போது, இது இவரது மகிமையான வெற்றிகுறித்த தீர்க்கத்தரிசனத்தையும், யேகோவா தேவனைத் துதிக்கும் விஷயத்தையும் தெளிவாய் விவரிக்கின்றது என்று புரிந்துகொள்ளப்படலாம் (1 கொரிந்தியர் 15:27-28). 2 சாமுயேல் 22:44 முதல் 46-வரையிலான வசனங்களில் இடம்பெறும் எதிர்காலத்தின் பரந்து விரிந்த ஆட்சி பற்றின தீர்க்கத்தரிசனமானது, கிறிஸ்துவினுடைய பரந்து விரிந்த ஆட்சிக்கே முழுமையாய்ப் பொருந்துகின்றதாகக் கருதப்படலாம்.

ஆதார வசனமானது, கர்த்தருடைய ஜனங்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடிய

பாக்கியமான வாக்குறுதியாகக் காணப்படுகின்றது; மேலும் இது, கர்த்தரில் களிகூரும் யாவருக்கும், அவரது நன்மைகளைக்குறித்துத் தியானிக்கிறவர்கள் யாவருக்கும், அவரது பரிசுத்த நாமத்திற்கே உரிய துதியை அவருக்குச் செலுத்துபவர்கள் யாவருக்கும் அநேக விதங்களில் உறுதிப்படுத்தவும்பட்டுள்ளது. "கர்த்தர், (என் நம்பிக்கைகளை என்னால் பாதுகாப்பாய்க் கட்டியெழுப்ப முடிகிற) என் கன்மலையும், (நான் பாதுகாப்பாய் மறைய முடிகிற) என் கோட்டையும், (ஒவ்வொரு பிரச்சனையின் வேளையிலும்)என் இரட்சகருமாய் இருக்கின்றார்."
